

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Komisja nie była uprawniona do rozwiązania umowy z dnia 30 sierpnia 2005 r.,
- nakazanie Komisji zapłaty kwoty 125 906 EUR powiększonej o ustawowe odsetki za zwłokę od dnia 12 lutego 2002 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest stroną umowy BU 209-95 zawartej z Komisją w następstwie zaproszenia do składania ofert wystosowanego w ramach specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego w dziedzinie energii nienuklearnej⁽¹⁾, która dotyczy realizacji projektu renowacji budynku w Lyonie z zastosowaniem metod architektury solarnej i bioklimatycznej. Umowa zawiera klauzulę arbitrażową, na mocy której jedynie sądy wspólnotowe są właściwe do rozpoznawania sporów pomiędzy stronami umowy odnośnie do ważności, stosowania i wykładni umowy.

Realizując swoje zobowiązania umowne, skarżąca przekazała Komisji w dniu 12 grudnia 2001 r. sprawozdanie końcowe z projektu. Komisja nie przyjęła tego sprawozdania i w dniu 5 lipca 2002 r. skierowała do skarżącej decyzję w sprawie zwrotu wypłaconych zaliczek, odmawiając zaakceptowania pewnych kosztów zadeklarowanych przez nią w sprawozdaniu. Ani wymiana korespondencji między stronami, ani odbyte spotkania, ani interwencja mediatora nie doprowadziły do polubownego rozwiązania sporu. Pismem poleconym z dnia 30 sierpnia 2005 r. Komisja skierowała do skarżącej ostateczną decyzję w sprawie zwrotu, poprzedzoną notą obciążającą z dnia 23 sierpnia 2005 r. Decyzja ta stanowi przedmiot niniejszego odwołania, wniesionego na podstawie klauzuli arbitrażowej.

Odwołanie zmierza w pierwszej kolejności do nakazania Komisji zapłaty 20 % salda pomocy zdaniem skarżącej należnych jej na podstawie umowy BU 209-95.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi, że wszelkie zastrzeżenia dotyczące sposobu realizacji projektu przez strony umowy powinny być zgłoszone przez Komisję przed dniem, w którym sprawozdanie powinno być zostać zatwierdzone (dwa miesiące od dnia złożenia sprawozdania końcowego). Skarżąca uważa, że Komisja była związana terminem i dlatego nie może uważać siebie za wierzyciela skarżącej. W konsekwencji, jako związana terminem, Komisja pozostaje dłużnikiem skarżącej w odniesieniu do salda pomocy, do której wypłaty zobowiązała się na mocy przywołanej umowy.

⁽¹⁾ Program wprowadzony decyzją Rady 94/806/CE z dnia 23 listopada 1994 r., Dz.U. L 334 z 22 grudnia 1994 r., str. 87.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2005 r. — Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-423/05)**

(2006/C 74/42)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE (Ateny, Grecja) (Przedstawiciele: P. Anestis, T. Soames, D. Geradin, S. Mavroghenis i S. Jordan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części, na podstawie art. 230 WE i art. 231 WE, decyzji Komisji C11/2004 w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Grecję spółce Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach prywatyzacji greckiego państwowego przewoźnika lotniczego Olimpiaki Aeroporia rozpoczęła działalność nowa spółka („NOA”), która przejęła działalność w zakresie przelotów, podczas gdy spółka skarżąca („OA”) zachowała prowadzenie działalności w pozostałym zakresie, w szczególności usługi naziemne, usługi konserwacji i naprawy statków powietrznych. W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że pomoc państwa przyznana przez Grecję NOA oraz skarżącej jest niezgodna z Traktatem, między innymi z następujących powodów:

- zawyżenia wyceny wartości aktywów NOA w chwili utworzenia spółki,
- uiszczenia płatności z tytułu zobowiązań OA przez państwo greckie będące poręczycielem,
- wykazywania ciągłej tolerancji przez państwo greckie wobec OA w odniesieniu do zaległości podatkowych oraz składek na ubezpieczenie społeczne.

W swojej skardze skarżąca kwestionuje w pierwszej kolejności część decyzji odnoszącą się do zarzucanego zawyżenia wyceny wartości aktywów NOA w chwili utworzenia spółki. Skarżąca wskazuje na naruszenie art. 87 ust. 1 i 3 WE oraz art. 253 WE (obowiązek uzasadnienia). Skarżąca stwierdza, że błędnie zastosowano kryterium „prywatnego inwestora”, ponieważ Republika Grecka postępowała jak rozsądny uczestnik obrotu gospodarczego. Skarżąca dodaje, że przy obliczaniu rzekomo uzyskanych korzyści zastosowano błędną metodę obliczania i osiągnięto błędny wynik. Skarżąca wskazuje również na niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do spełnienia przesłanek stosowania art. 87 ust. 1 WE.

W odniesieniu do uiszczenia płatności przez państwo greckie z tytułu zobowiązań OA skarżąca nie zaprzecza, że miało to miejsce, lecz uważa, że nie stanowi to pomocy państwa i w tym względzie wskazuje na naruszenie art. 87 ust. 1 WE. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja wyraziła zgodę na dalsze wypłacanie pomocy, której część stanowią wspomniane płatności ze strony państwa greckiego, natomiast w zaskarżonej decyzji Komisja zaprzecza temu, przyjmując błędną ocenę prawną. W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do płatności dokonanych przed zmianą niektórych poręczeń oraz w odniesieniu do uznania niektórych płatności za pomoc państwa. W odniesieniu do tej części decyzji skarżąca wskazuje ponadto na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, w szczególności obowiązku uzasadnienia.

W odniesieniu do zawartego w zaskarżonej decyzji stwierdzenia o „ciągłej tolerancji” wykazywanej przez państwo greckie wobec OA skarżąca wskazuje na naruszenie przepisów prawa wspólnotowego w zakresie pojęcia pomocy państwa, ponieważ Komisja nie zbadała działań podejmowanych przez Grecję w świetle kryterium „prywatnego wierzyciela” oraz nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu. Skarżąca dodaje, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do metody obliczania oraz wielkości rzekomo uzyskanej korzyści, jak również, że uzasadnienie było niewys-tarczające.

Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie ogólnych zasad prawa wspólnotowego, a przede wszystkim prawa do bycia wysłuchanym, które zostało naruszone, zdaniem skarżącej, wskutek odmowy ze strony Komisji udzielenia Republice Greckiej, a poprzez to i samej skarżącej jako stronie bezpośrednio zainteresowanej, dostępu do ustaleń dokonanych przez firmę audytorską wyznaczoną przez Komisję. Skarżąca twierdzi ponadto, że została naruszona zasada „non bis in idem”, ponieważ w zaskarżonej decyzji ustalono na podstawie wspólnotowej stopy procentowej odsetki od kwot pomocy podlegających zwróceniu, choć w kwotach tych ujęte już zostały grzywny, odsetki oraz opłaty dodatkowe na podstawie przepisów krajowych.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2005 r.– Ajinomoto przeciwko OHIM

(Sprawa T-436/05)

(2006/C 74/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ajinomoto Co., Inc. (Tokio, Japonia) [Przedstawiciele: G. Würtenberger i R. Kunze, lawyers]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Kaminomoto Co. Ltd. (Hyogo-Ken, Japonia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 września 2005 r. w sprawie R 1143/2004-1
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „AJINOMOTO” dla towarów z klas 1, 5, 29, 30 i 31 — zgłoszenie nr 1 307 024

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Kaminomoto Co. Ltd.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „KAMINOMOTO” dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza uznała, że wnoszący sprzeciw był zobowiązany do wykazania istnienia wcześniejszego prawa wyłącznie w momencie wniesienia sprzeciwu. Zdaniem skarżącej dowód istnienia wcześniejszego prawa należy przedstawić w dacie wydania decyzji Wydziału Sprzeciwów lub w dacie wygaśnięcia terminu wyznaczonego do przedstawienia dodatkowych dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2005 r. — Royal Bank of Scotland przeciwko OHIM

(Sprawa T-439/05)

(2006/C 74/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Royal Bank of Scotland Group plc (Edynburg, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciel: J. Hull, Solicitor]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą były również: Lombard Risk Systems Limited i Lombard Risk Consultants Limited (Londyn, Zjednoczone Królestwo)